

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jiřího Lifky v právní věci žalobce: **E. V.**, nar. X., bytem P., zast. Mgr. Janou Gavlasovou, advokátem, se sídlem Hostivice, Západní 449, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 427/31, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 4. 2013, č.j. 10828/13/5000-14102-711138,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 4. 2013, č.j. 10828/13/5000-14102-711138, jímž bylo rozhodnuto k odvolání žalobce proti dodatečnému platebnímu výměru Finančního úřadu pro Prahu 5 ze dne 18. 2. 2009, č.j. 71028/09/005914107145, na základ daně, daň a ztrátu z příjmu fyzických osob za rok 2005 tak, že napadený dodatečný platební výměr na základ daně, daň a ztrátu příjmů fyzických osob za rok 2005 se mění způsobem, uvedeným ve výroku tohoto rozhodnutí.

Žalobce v žalobě předně namítl uplynutí prekluzivní lhůty pro doměření daně. Dle žalobce je nutno vycházet z ust. § 264 odst. 3 daňového řádu a z ust. § 148 daňového řádu v kontextu s ust. § 47 zákona o správě daní a poplatků. V daném případě tak lhůta pro pravomocné vyměření daně skončila dne 12. 4. 2013. V této lhůtě však rozhodnutí o dovyměření daně nebylo žalobci doručeno, nemohlo nabýt právní moci, a tudíž lhůta nebyla dodržena. V této souvislosti žalobce odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2007, č.j. 9 Afs 86/2007-161.

Dále žalobce v podané žalobě nesouhlasil s hodnocením žalovaného v napadeném rozhodnutí stran bodů, ve kterých nebylo vyhověno jeho námitkám, tj. ohledně nákupu vozidla Mercedes, odpisů notebooku, sedací soupravy, tel. Samsungu a osobního automobilu Fabia. Podle žalobce došlo k nesprávnému pochopení a výkladu zákona, jeho nesprávné aplikaci, nesprávnému postupu jak po stránce procesní, tak i hmotněprávní a k vyslovení několika nesprávných závěrů. Žalobce namítl, že došlo ke zkrácení jeho práv jakožto účastníka daňového řízení ať už nesprávným postupem správního úřadu, nesprávnou aplikací a výkladem zákona a z toho plynoucím nesprávným skutkovým a právním závěrem.

Co se týče nákupu vozidla značky Mercedes-Benz za částku 1.500.000,-Kč, žalobce zopakoval svou argumentaci uvedenou již v žalobě v řízení vedeném u Městského soudu v Praze pod sp.zn. 11 Af 32/2010. Dle žalobce byla předložena kupní smlouva, v níž je jasně uvedeno, že nabývá do svého výlučného vlastnictví předmětné vozidlo za částku 1.500.000,-Kč, kdy vlastnictví přechází okamžikem zaplacení kupní ceny vozidla. Kupní smlouva nese datum 3. 2. 2005, doklady o zaplacení kupní ceny pak data 1. 2. 2005, 2. 2. 2005, 3. 2. 2005 a 4. 2. 2005. Tedy částka na nákup vozidla byla prokazatelně vynaložena v roce 2005. Vlastnictví k předmětnému vozidlu vzniklo v souladu s ust. § 133 a § 601 zákona č. 40/1964, občanský zákoník, v platném znění po zaplacení celé částky kupní ceny, tj. 4. 2. 2005, kdy byla zaplacená poslední část sjednané kupní ceny.

Žalovaný ze zápisu v technickém průkazu dovozuje, že žalobce byl vlastníkem vozidla již v roce 2004 (od 8. 4. 2004). Žalobce však v roce 2004 předmětné vozidlo nevlastnil, ale byl jeho provozovatelem. Z tohoto důvodu nemohl předložit doklady o nabytí vlastnického práva k předmětnému vozidlu v roce 2004, neboť žádné takové neexistují, což v daňovém řízení zdůraznil. Žalobce nesouhlasil s argumentací žalovaného, že skutečnost, že dané vozidlo bylo zakoupeno jindy, než je uvedeno v kupní smlouvě, vyplývá ze svědecké výpovědi p. Ž. ze dne 12. 1. 2009, kde uvedl, že úhrada kupní ceny byla provedena v hotovosti a doklady byly vystaveny v souladu s registrací vozidla u Policie ČR. O veškerou administrativu vozidla se měl postarat žalobce jakožto kupující, tedy byl přesvědčen, že veškeré doklady, jak zápis v evidenci, tak úhrada kupní ceny spolu datumově souhlasí. Dle žalobce žalovaný opětovně směřuje institut zápis vozidla do registru vozidel a skutečný převod vlastnického práva k vozidlu. Dle stávající judikatury vyplývá, že v případě rozporu mezi obsahem veřejné listiny a skutečností – v tomto případě mezi zápisem v registru vozidel a v technickém průkazu a skutečností – platí ty údaje, které jsou uvedeny v kupní smlouvě, jakožto jediném dokladu o tom, že došlo k převodu vlastnického práva, kdy a za jakých podmínek. V rámci vlastnictví osobního motorového vozidla nelze vycházet pouze ze zápisu v evidenci motorových vozidel.

Náklady na provoz předmětného vozidla byly správcem daně jako položky snižující základ daně uznány, taktéž příjem z prodeje automobilu správce daně rovněž přijal jako daňově uznatelný. Pokud tedy za období, v němž správce daně tvrdí, že je zpochybnitelné vlastnictví předmětného vozidla, byl jeho provoz jako náklad uznán, aniž by byl jiný doklad vyjma kupní smlouvy, pak nutně musí být uznán také náklad na jeho pořízení. Totožně pokud je uznán příjem z prodeje vozidla, musí být proti tomu uznán také náklad na jeho pořízení. Není možné zpeněžení věci, která nebyla ve vlastnictví žalobce. Jednalo by se o bezdůvodné obohacení, které nelze zahrnout do příjmů, neboť by žalobci nenáleželo.

Žalobce předložil jasné důkazy o tom, že vlastnické právo k předmětnému vozidlu nabyl v roce 2005 po zaplacení kupní ceny, která je výdajem dle ust. § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů.

Pokud jde o odpisy notebooku, sedací soupravy, Samsungu a osobního automobilu Fabia, dle žalobce nebylo opětovně jakkoli odůvodněno, z jakého důvodu jsou zpochybněny předložené důkazy o existenci předmětů a jejich dodávek, případně dodávek služeb a o tom, že by tyto nesloužily na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů. Žalobce trvá na tom, že existence věcí byla zcela zřetelně prokázána a žalobci nebylo nikdy sděleno, z jakého důvodu jsou zde dány na straně správního orgánu pochybnosti o jejich pravosti. Žalovaný pouze odmítl některá tvrzení svědků a na základě těchto závěrů dospěl k tomu, že nebylo prokázáno, že by předmětné věci byly pořízeny, a tudíž je nelze ani odepisovat.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě předně konstatoval, že daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2005 v případě žalobce byla pravomocně doměřena před uplynutím lhůty pro vyměření daně. Lhůta k doměření daně započala běžet 1. 1. 2006 a měla skončit 31. 12. 2008. Zahájením daňové kontroly dne 10. 1. 2007 došlo k přerušení běhu lhůty a tříletá lhůta začala běžet znovu od 1. 1. 2008 a měla skončit 31. 12. 2010. Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu rozhodlo v odvolacím řízení dne 7. 4. 2010; rozhodnutí nabylo právní moci dne 13. 4. 2010. Proti tomuto rozhodnutí byla dne 4. 6. 2010 podána žaloba k Městskému soudu v Praze. Od tohoto dne lhůta pro vyměření daně po dobu řízení před Městským soudem v Praze do 4. 5. 2011 neběžela. Totožně neběžela v řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem od 20. 5. 2011 do 15. 10. 2012. Zbývající lhůta pro vyměření daně (196 dní) započala běžet od 16. 10. 2012 a uplynula by tak dnem 29. 4. 2013. Napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 8. 4. 2013, právní moci nabylo dne 19. 4. 2013.

K námitce neuznání výdaje spočívajícího v nákupu vozidla Mercedes-Benz za částku 1.500.000,- Kč žalovaný uvedl, že v daném případě bylo shledáno neunesení důkazního břemene k tvrzení, že žalobce nabyl automobil až v roce 2005 na základě předložené kupní smlouvy. K této skutečnosti správce daně prokázal důvodné pochybnosti o správnosti předložených dokladů, a to zápisem v technickém průkazu, který svědčí o skutečnosti, že žalobce byl vlastníkem a provozovatelem vozidla již v roce 2004. Pokud existoval jiný právní stav, než ten evidovaný v registru motorových vozidel, musel být prokázán. Žalobci byla dána možnost tento rozpor objasnit a doložit důkazy výzvou ze dne 31. 8. 2009. Žalobce však setrval na svých tvrzeních a odkázal na již předložené důkazy. Jelikož se totožnými námitkami zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 20. 9. 2012, č.j. 5 Afs 44/2011-90, žalovaný z odůvodnění tohoto rozsudku citoval pasáž týkající se posouzení uznatelnosti předmětného výdaje.

K námitce týkající se odpisu notebooku a sedací soupravy žalovaný uvedl, že v rámci kontroly daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2003 a 2004 nebyla prokázána vstupní cena pro odepisování (pořizovací cena), a proto nelze uplatnit odpis do daňových výdajů v roce 2005. Důvodem pro neuznání daňových výdajů tak není skutečnost, že by byla zpochybněna existence věcí, nýbrž neprokázání tvrzení žalobce týkající se nákupu věcí od společnosti Cikota Prod s.r.o. a jejich pořizovací ceny.

K námitce týkající se odpisu osobního automobilu Fabia žalovaný konstatoval, že z této žalobní námitky není zřejmé, v čem je spatřována nezákonnost napadeného rozhodnutí v části týkající se neuznání předmětného odpisu. Z tohoto důvodu se nelze k této námitce

kvalifikovaně vyjádřit. Odůvodnění napadeného rozhodnutí na str. 7 považuje žalovaný za správné a úplné.

Ze správního spisu vyplývají následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Předmětná daňová kontrola byla zahájena dne 10. 1. 2007 protokolem o ústním jednání č.j. 6891/07/005931/8303. Na základě výsledku daňové kontroly vydal správce daně dne 18. 2. 2009 dodatečný platební výměr č.j. 71028/09/005914107145, proti kterému podal žalobce odvolání, ve kterém nesouhlasil s výší doměřené daně. Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu svým rozhodnutím ze dne 7. 4. 2010, č.j. 2001/10-1100-103204 odvoláním napadené rozhodnutí změnilo, a to tak, že daňovému subjektu dodatečně vyměřilo daň ve výši 681.460,- Kč, dodatečně vyměřilo daňovou ztrátu ve výši -3.198,- Kč a dodatečně stanovilo nárok na daňový bonus podle § 35c zákona o daních z příjmů ve výši 0,- Kč. Daňový subjekt podal proti rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu žalobu k Městskému soudu v Praze, který svým rozsudkem ze dne 7. 4. 2011 č.j. 11 Af 32/2010-49 podanou žalobu zamítl. Ke kasační stížnosti žalobce Nejvyšší správní soud svým rozsudkem ze dne 2. 9. 2012, č.j. 5 Afs 44/2011-90, rozsudek Městského soudu v Praze a rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu zrušil a věc vrátil Finančnímu ředitelství pro hlavní město Prahu k dalšímu řízení.

S ohledem na skutečnosti uvedené v odůvodnění předmětného rozsudku nechal žalovaný jako odvolací orgán odvolací řízení ve smyslu ust. § 115 odst. 1 daňového řádu doplnit, a to písemností č.j. 1384/13/5000-14102-711138. Správce daně po doplnění odvolacího řízení postoupil svá zjištění žalovanému. Ten rozhodnutím ze dne 8. 4. 2013, č.j. 10828/13/5000-14102-711138, změnil napadený dodatečný platební výměr na základ daně, daň a ztrátu příjmů fyzických osob za rok 2005 způsobem, uvedeným ve výroku tohoto rozhodnutí.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný k nákupu vozidla Mercedes Benz uvedl, že žalobce předložil k prokázání pořizovací ceny, kterou požadoval uplatnit při prodeji jako výdaj, kupní smlouvu ze dne 3. 2. 2005, ve které je uvedeno, že vozidlo nabyt za 1.500.000,- Kč od pana J. Ž., a že vlastnictví přechází okamžikem zaplacení kupní ceny. Dále žalobce předložil výdajové pokladní doklady ze dne 1. 2. 2005, 2. 2. 2005, ze dne 3. 2. 2005 (částka a ze dne 4. 2. 2005, dle kterých se stal vlastníkem předmětného vozidla dne 4. 2. 2005, kdy doplatil dohodnutou kupní cenu. Dne 12. 1. 2009 se na Finanční úřad pro Prahu 10 dostavil pan J. Ž. za účelem prověření nákupu a prodeje předmětného vozidla. Pan J. Ž. do protokolu uvedl, že doklady o nabytí (rok 2003) a prodeji (rok 2004) vozidla už nemá. Vozidlo prodal daňovému subjektu, úhrada byla provedena v hotovosti. K roku prodeje uvedl, že doklady byly vystaveny v souladu s registrací vozidla u Policie ČR. Z předloženého technického průkazu vozidla však vyplynulo, že držitelem i vlastníkem předmětného vozidla byl od 31. 1. 2002 do 8. 4. 2003 daňový subjekt, od 8. 4. 2003 do 8. 4. 2004 bylo předmětné vozidlo v držení pana J. Ž., od 8. 4. 2004 do 25. 5. 2005 bylo opět v držení daňového subjektu a 25. 5. 2005 bylo převedeno na pana Z. S. (jako vlastník uvedena společnost CSOB Leasing, a.s.), tj. žalobce byl (podruhé) vlastníkem a provozovatelem předmětného vozidla již v roce 2004, a to od 8. 4. 2004 (do 25. 5. 2005). Uvedené zápisy v technickém průkazu vozidla odpovídají rovněž údajům v evidenci registru vozidel, které byly poskytnuty na žádost správce daně odborem dopravně správních agend Magistrátu hlavního města Prahy. Jelikož se údaje o přechodu vlastnictví v technickém průkazu vozidla lišily od údajů uváděných žalobcem v kupní smlouvě ze dne 3. 2. 2005, byl daňový subjekt výzvou ze dne 31. 8. 2009

vyzván, aby se k jednotlivým zjištěním vyjádřil, popř. předložil další důkazní prostředky. Žalobce však pouze setrval na již předložených důkazních prostředcích.

Jestliže žalobce setrval na svých původních tvrzeních a již předložených důkazních prostředcích, lze pak konstatovat, že neunesl své důkazní břemeno, když především neprokázal, v jakém roce a za jakou cenu bylo předmětné vozidlo pořízeno. Žalobcem předložená kupní smlouva a výdajové pokladní doklady se nestaly důkazem, že předmětné vozidlo bylo pořízeno v roce 2005 za 1.500.000,- Kč, neboť dle důkazních prostředků získaných správcem daně byl žalobce vlastníkem předmětného vozidla již v roce 2004 (od 8. 4. 2004). K tomuto případu (nákupu vozidla v roce 2004) však nebyly daňovým subjektem předloženy žádné důkazní prostředky, tj. cena vozidla pořízeného v roce 2004 od pana J. Ž. nebyla prokázána. Stejně tak nebylo prokázáno, že by daňový subjekt pořídil předmětné vozidlo v roce 2005. Žalobce tedy neprokázal pořizovací cenu vozidla Mercedes Benz S 320 CDI (SPZ ...), kterou požadoval uplatnit při prodeji jako výdaj.

K odpisům notebooku, sedací soupravy a Samsungu žalovaný uvedl, že Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu rozhodlo dne 15. 7. 2009 (č.j. 7229/09-1100-103204 a č.j. 7230/09-1100-103204) o odvoláních žalobce proti dodatečným platebním výměrům na základ daně, daň a ztrátu z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2003 a 2004, kde předmětem doměření bylo i pořízení notebooku, sedací soupravy a Samsungu (kancelářská technika). Jako důvod bylo uvedeno, že daňový subjekt neprokázal pořízení uvedeného hmotného majetku od společnosti CIKOTA Prod. s.r.o. To, že by společnost CIKOTA Prod. s.r.o. poskytla plnění uvedené na fakturách, nebylo prokázáno ani výpověďmi svědků - pana L. R. a pana D. M. Jelikož v rámci kontroly daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2003 a 2004 nebyla prokázána pořizovací cena notebooku, sedací soupravy a Samsungu (tj. nebyla prokázána vstupní cena pro odpisování), nelze odpis notebooku, odpis sedací soupravy a odpis Samsungu uplatnit do daňových výdajů v roce 2005.

K odpisu osobního automobilu Fabia žalovaný uvedl, že podle výpisu z evidence registru vozidel bylo předmětné vozidlo na základě kupní smlouvy prodáno panu Davidu Trávníčkovi dne 25. 6. 2003 (v tento den skončila i platnost staré SPZ ... a vozidlo dostalo novou SPZ ...). Evidence registru vozidel tak po datu 25. 6. 2003 provozování auta s SPZ ... vylučuje. Žalobcem předložené doklady, na nichž je uvedeno, že ještě v roce 2004 bylo předmětné vozidlo (s SPZ ...) fakturováno společnosti IZROS, spol. s r.o., se tak nestaly důkazem, neboť neprokázaly vlastníka vozidla.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Soud při splnění podmínek podle ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. o podané žalobě rozhodl, aniž nařizoval ústní jednání.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Soud se předně zabýval námitkou marného uplynutí lhůty k doměření daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2005 a dospěl k závěru, že námitka není důvodná.

Lhůta k doměření daně počala běžet v souladu s ust. § 47 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků od 1. 1. 2006 a měla skončit k 31. 12. 2008. Tato lhůta však byla v souladu s ust. § 47 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků přerušena dnem zahájení daňové

kontroly, tj. 10. 1. 2007 (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2007, č.j. 8 Afs 19/2006-72). Tříletá lhůta pak běžela znovu od konce roku, v němž byl žalobce o tomto úkonu, prodlužujícím lhůtu stanovenou v ust. § 47 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků, zpraven, tedy od 1. 1. 2008 a měla tak skončit k 31. 12. 2010.

Dne 4. 6. 2010 byla Městskému soudu v Praze doručena žaloba proti rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 7. 4. 2010, č.j. 2001/10-1100-103204. Tohoto dne došlo ke stavění tříleté lhůty v souladu s ust. § 41 s.ř.s. (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2012, č.j. 9 Afs 72/2011-218), resp. s účinností daňového řádu k 1. 1. 2011 v souladu s ust. § 148 odst. 4 písm. a) daňového řádu. K okamžiku stavění tříleté lhůty pro doměření daně doručením žaloby soudu zbývalo z předmětné tříleté lhůty 210 dní. Lhůta byla stavěna po dobu řízení u Městského soudu v Praze, vedeného pod sp.zn. 11 Af 32/2010, od 4. 6. 2010 do 4. 5. 2011, kdy nabyl právní moci rozsudek ze dne 7. 4. 2011, č.j. 11 Af 32/2010-49. Dále byla lhůta stavěna od doby doručení kasační stížnosti Nejvyššímu správnímu soudu dne 20. 5. 2011 do 15. 10. 2012, kdy nabyl právní moci rozsudek ze dne 20. 9. 2012, č.j. 5 Afs 44/2011-90. Od zbývajících doby tříleté lhůty, tj. 210 dní je pak nutné odečíst dobu po pravomocném ukončení řízení před Městským soudem v Praze do okamžiku zahájení řízení o kasační stížnosti, neboť po tuto dobu běh tříleté prekluzivní lhůty pokračuje. Jedná se o dobu od 5. 5. 2011 do 20. 5. 2011, tj. celkem 15 dní. Od okamžiku právní moci rozsudku Nejvyššího správního soudu (15. 10. 2012) tak z tříleté lhůty zbývalo ještě 195 dní, lhůta pro doměření daně proto končila uplynutím dne 29. 4. 2013. Napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 4. 2013, č.j. 10828/13/5000-14102-711138, nabylo právní moci dne 19. 4. 2013, tudíž daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2005 byla žalobci doměřena před uplynutím tříleté prekluzivní lhůty.

Dále se proto soud přistoupil k věcnému přezkoumání napadeného rozhodnutí v rozsahu jednotlivých žalobních bodů.

Co se týče posouzení uznatelnosti výdaje v podobě nákupu vozidla Mercedes-Benz, tato otázka již byla posuzována Městským soudem v Praze v rozsudku ze dne 7. 4. 2011, č.j. 11 Af 32/2010-49 a taktéž Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 20. 9. 2012, č.j. 5 Afs 44/2011-90. Nejvyšší správní soud dospěl v citovaném rozsudku k závěru, že „*vlastnictví k silničnímu motorovému vozidlu nevzniká jeho registrací v registru motorových vozidel, a připouští, že by mohl existovat jiný právní stav, pokud jde o vlastnictví a provozování silničního motorového vozidla než uvedený v povinném registru, ten by však musel být prokázán. To předpokládá v daném případě ze strany stěžovatele určité tvrzení a také označení, respektive předložení důkazů. Žalovaný stěžovatele vyzval, aby se vyjádřil k okolnostem zápisu v registru vozidel a v technickém průkazu, a aby navrhl, respektive předložil doklady. Stěžovatel setrval (a setravá) na svém tvrzení a předložené kupní smlouvě ze dne 3. 2. 2005 a výdajových pokladních dokladech ze dnů 1. 2. až 4. 2. 2005 na celkem 1 500 000 Kč. Z technického průkazu uvedeného vozidla vyplývá, že stěžovatel byl registrován jako vlastník a provozovatel uvedeného vozidla 2x, avšak nevyplývá z něho, že by byl registrován jako vlastník a provozovatel uvedeného vozidla vícekrát i J. Ž. a stěžovatel ani netvrdí, že by od J. Ž. kupoval stejný automobil 2x a netvrdil to ani J. Ž. Jestliže stěžovatel nereagoval na výzvy žalovaného k označení a předložení důkazů, přičemž žalovaný prokázal důvodné pochybnosti o správnosti předložených dokladů stěžovatelem, nejde v daném případě o zaměňování institutu vlastnictví movité věci a institutu provozování motorového vozidla, jak tvrdil stěžovatel, ale o neunesení důkazního břemene stěžovatelem“.*

Jelikož žalobce ani v odvolacím řízení po zrušení původního rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu neoznačil a nepředložil žádné nové důkazy, kterými by vyvrátil pochybnosti o správnosti již předložených dokladů, nýbrž i nadále pouze setrvává na své argumentaci o dostatečnosti již předložených dokladů v podobě kupní smlouvy ze dne 3. 2. 2005 a výdajových pokladních dokladů, nelze než konstatovat, že závěry Nejvyššího správního soudu o neunesení důkazního břemene žalobcem stran nabytí vlastnictví k uvedenému vozidlu až v roce 2005 jsou bezezbytku aplikovatelné i na posouzení neuznatelnosti tohoto výdaje v době vydání napadeného rozhodnutí žalovaného. S ohledem na výše uvedené neshledal soud tuto námitku důvodnou.

Pokud jde o žalobní námitky ohledně uplatněných odpisů notebooku, sedací soupravy, Samsungu a osobního automobilu značky Škoda Fabia, ani tyto žalobní námitky neshledal soud důvodnými.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný výslovně uvedl, že žalobce neprokázal pořízení uvedeného hmotného majetku (notebook, sedací souprava, Samsung) od společnosti CIKOTA Prod. s.r.o. To, že by společnost CIKOTA Prod. s.r.o. poskytla plnění uvedené na fakturách, nebylo prokázáno ani výpověďmi svědků - pana L. R. a pana D. M. Jelikož v rámci kontroly daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2003 a 2004 nebyla prokázána pořizovací cena notebooku, sedací soupravy a Samsungu (tj. nebyla prokázána vstupní cena pro odpisování), nelze odpis notebooku, odpis sedací soupravy a odpis Samsungu uplatnit do daňových výdajů v roce 2005.

Pro úplnost soud poukazuje na skutečnost, že rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 6. 3. 2012, č.j. 9 Ca 283/2009-69 byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutím Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 15. 7. 2009, č.j. 7229/09-1100-103204 a č.j. 7230/09-1100-103204, o odvoláních žalobce proti dodatečným platebním výměrům na základ daně, daň a ztrátu z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2003 a 2004, kde předmětem doměření bylo i pořízení notebooku, sedací soupravy a Samsungu. Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2014, č.j. 5 Afs 58/2013-34, byla zamítnuta kasační stížnost žalobce.

K vyloučenému odpisu vozidla Škoda Fabia žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že předmětné vozidlo bylo na základě kupní smlouvy prodáno panu D. T. dne 25. 6. 2003 (v tento den skončila i platnost staré SPZ ... a vozidlo dostalo novou SPZ ...). Evidence registru vozidel tak po datu 25. 6. 2003 provozování auta s SPZ ... vylučuje. Žalobcem předložené doklady, na nichž je uvedeno, že ještě v roce 2004 bylo předmětné vozidlo (s SPZ ...) fakturováno společnosti IZROS, spol. s r.o., se tak nestaly důkazem, neboť neprokázaly vlastníka vozidla.

Žalobce ohledně neuznání výše uvedených odpisů namítá absenci odůvodnění pochybností správce daně o správnosti, důvodnosti a prokazatelnosti žalobcem podaného daňového přiznání v rozsahu těchto položek.

V daňovém řízení leží prvotní břemeno tvrzení i břemeno důkazní na daňovém subjektu, který v první fázi splní svou povinnost tvrzení tím, že předloží formálně bezvadné daňové přiznání, a prvotní břemeno důkazní unese již tím, že předloží účetnictví (resp. jinou zákonem stanovenou evidenci), které koresponduje se skutečnostmi uvedenými v daňovém přiznání. V takovém případě se důkazní břemeno přesouvá na správce daně, který musí prokázat důvodné pochybnosti o tom, že ve vztahu k tvrzením uvedeným v daňovém přiznání

je účetnictví daňového subjektu věrohodné, úplné, průkazné nebo správné. Unese-li správce daně své důkazní břemeno, je (opět) na daňovém subjektu, aby prokázal soulad účetnictví se skutečností, tj. aby setrval na svých původních tvrzeních a doložil, že přes vzniklé pochyby se sporný účetní případ udál tak, jak je o něm účtováno, anebo aby naopak korigoval svá původní tvrzení, nabídl tvrzení nová, reflektující existenci pochyb o souladu účetnictví se skutečností, a tato svá revidovaná tvrzení prokázal (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2008, č.j. 1 Afs 15/2008-100).

V případě odpisů notebooku, sedací soupravy, Samsungu byly pochybnosti o správnosti uplatnění těchto odpisů odůvodněny na základě skutečnosti, že nebylo prokázáno pořízení toho hmotného majetku od společnosti CIKOTA Prod. s.r.o., tudíž výdaje spojené s jejich pořízením nebyly výdaji daňově uznatelnými ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Jelikož tedy pořizovací cena tohoto hmotného majetku věcí, která je zároveň vstupní cenou pro odepisování, nebyla prokázána v rámci daňové kontroly daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2003 a 2004, nelze odpisy notebooku, sedací soupravy a Samsungu uplatnit v rámci daňových výdajů v roce 2005.

V případě odpisu osobního automobilu Škoda Fabia byly pochybnosti o správnosti uplatnění tohoto odpisu odůvodněny skutečností, že evidence registru vozidel po datu 25. 6. 2003 provozování osobního automobilu s uvedenou SPZ vylučuje, tudíž fakturace za pronájem tohoto vozidla v roce 2004 společností IZROS, spol. s r. o. neprokazuje otázku vlastnictví vozidla. Z tohoto důvodu nelze odpis vozu uvedený pod SPZ ... posoudit jako výdaj na zajištění zdanitelného příjmu, neboť žalobce neprokázal, že byl v rozhodném zdaňovacím období vlastníkem vozidla s touto SPZ.

Výše citované skutečnosti odůvodňují pochybnosti finančních orgánů o správnosti, důvodnosti a prokazatelnosti žalobcem podaného daňového přiznání. Soud se ztotožňuje se závěry žalovaného, učiněnými v odůvodnění napadeného rozhodnutí, že žalobce nedoložil a neprokázal svá tvrzení uplatněná v daňovém přiznání stran výše uvedených položek snižujících základ daně.

S ohledem na výše uvedené neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 16. listopadu 2017

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: L. H.